

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 394/2025
01.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Божовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 69/24 од 17.10.2024. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 2/25 од 15.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Божовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 69/24 од 17.10.2024. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 2/25 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 69/24 од 17.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а уколико то не учини у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 2/25 од 15.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 69/24 од 17.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Горан Божовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење али пред потпуно измењеним већем или исте у целини или делимично измени тако што ће одбити оптужбу или ослободити окривљеног одговорности да је учинио кривично дело за које је осуђен.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева бранилац наводи да су судови приликом доношења побијаних пресуда поступали супротно одредбама члана 15. и члана 16. ЗКП, као и члана 419. став 2. ЗКП. У вези са изнетим, бранилац наводи да је тужилаштво морало да докаже постојање тешке телесне повреде, а што није учинило, односно није доказало објективни услов инкриминације кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а то је врста повреде коју је оштећени ББ претрпео, а која утиче на правну квалификацију кривичног дела. Даље се наводи да тужилаштво у току истраге није спровело медицинско вештачење на околност повреда које су настале код оштећеног, као и да суд није био овлашћен да предузме доказивање одлучних чињеница или материјалноправних чињеница које се тичу конститутивних елемената општег појма кривичног дела, обзиром да суд нема функцију гоњења већ је терет доказивања на тужиоцу. Стога, овлашћени тужилац је тај који је требало да достави или предложи све доказе везане за наводе из оптужног предлога. Даље се наводи и да је за осуду једног лица неопходно да се чињенице утврде са степеном извесности у смислу члана 419. ЗКП, уз одсуство било какве сумње, а да то није могуће без непосредних доказа.

На описани начин, по ставу овог суда, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 15, 16. и 419. ЗКП (које и сам нумерише).

У преосталом делу образложења захтева бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући чињеничне закључке суда везане за настанак односно за узрок настанка саобраћајне незгоде износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у побијаним пресудама.

Поред изнетог, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводима да је образложење пресуде у погледу одлучних чињеница нејасно и противречно.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 15, 16. и 419. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић